

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **J. B.**, zastoupeného JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem se sídlem Převrátilská 330, Tábor, proti žalovanému **Krajskému úřadu - Jihočeského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, zastoupenému JUDr. Františkem Smejkalem, advokátem se sídlem Klavíkova 18, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2005, č. j. KUJCK 6374/2005 OÚPI/Ře, za účasti zúčastněné osoby obce Sudoměřice u Bechyně, 391 72 Sudoměřice u Bechyně, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 12. 2005, č. j. 10 Ca 121/2005 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Krajského úřadu - Jihočeského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic čj. KUJCK 6374/2005 OÚPI/Ře ze dne 13. 5. 2005.

Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce (dále též „stěžovatel“) a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu, odboru výstavby a životního prostředí v Bechyni (dále „stavební úřad“) ze dne 31. 1. 2005, č.j. Výst. 495/03/L. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad dodatečně povolil stavbu skladu zahradního nářadí na pozemkové parcele č. 322/1 v k.ú. Sudoměřice u Bechyně a vydal souhlas s užíváním této stavby.

Nejvyšší správní soud vyšel s ohledem na rozsah a důvody kasační stížnosti z tohoto skutkového a právního stavu věci:

Stavební úřad na základě zjištění stavebního dohledu zahájil dne 23. 8. 2000 řízení o odstranění stavby na pozemku p.č. 322/1 v k.ú. Sudoměřice u Bechyně. K žádosti J. a M. Š. (dále „stavebníci“) stavební úřad stavebníkům dodatečně povolil stavbu domácí dílny. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Stavba byla stavebním úřadem dodatečně povolena, žalovaný ovšem rozhodnutím č.j. OREG/2989/03/Ře rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, když uvedl, že v řízení nebylo doloženo rozhodnutí o povolení výjimky podle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále „vyhláška č. 137/1998 Sb.“). V řízení bylo pokračováno a dne 22. 6. 2004 stavebníci upravili žádost o dodatečné povolení stavby tak, že změnili navržený účel využití objektu a na místo původní žádosti o povolení stavby domácí dílny požádali o dodatečné povolení stavby skladu zahradního nářadí, předložili i upravenou projektovou dokumentaci. Dne 5. 10. 2004 požádali stavebníci o udělení výjimky z ust. § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Rozhodnutí o přerušení řízení o dodatečném povolení stavby bylo doručeno účastníkům řízení, včetně žalobců. Dne 15. 12. 2004 stavební úřad vydal rozhodnutí o udělení výjimky z ust. § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., žalobci nebyli účastníky řízení. Stavební úřad pokračoval v řízení o dodatečném povolení stavby a účastníci byli vyzváni, aby se seznámili s podklady pro rozhodnutí. Žalobci nahlíželi do spisu a současně žádali o účastenství v řízení o povolení výjimky z ust. § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Stavební úřad vydal dne 31. 1. 2005 rozhodnutí č.j. Výst 495/03/L, kterým dodatečně povolil stavbu skladu zahradního nářadí na pozemku. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 13. 5. 2005, č.j. KUJCK 6374/2005 OÚPI/Ře zamítl odvolání žalobců J. a M. B. a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu, odboru výstavby a životního prostředí v Bechyni ze dne 31. 1. 2005, č.j. Výst. 495/03/L.

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích byla žaloba žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného jako nedůvodná zamítnuta. Řízení o žalobě žalobkyně M. B. bylo zastaveno, a to z důvodu neuhrazení soudního poplatku.

Žalobci namítali, že žalovaný v rozhodnutí uvedl jen ty důvody, které jeho rozhodnutí podporují, nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí podle § 49 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, (dále „správní řád“), část námitek žalobců byla vyřizována toliko sdělením, nebylo jim umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Stavební úřad dále nerespektoval názor žalobců týkající se požárně bezpečnostního řešení stavby, neboť otázka požární bezpečnosti stavby byla řešena přepracováním technické zprávy Ing. P. a vypracováním fiktivního projektu Ing. R. Žalobci byli zkráceni na svých právech, neboť s nimi nebylo jednáno jako s účastníky řízení, ačkoli dne 11. 9. 2003 podali žádost o zařazení mezi účastníky řízení o povolení výjimky podle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb.

Krajský soud uvedl, že se žalovaný zabýval všemi námitkami žalobce, které vyslovil ve svém odvolání a své závěry řádně odůvodnil. K porušení práva žalobce podle ust. § 33 odst. 1 správního řádu nedošlo, ze správního spisu krajský soud seznal, že žalobci i jeho manželce M. B. byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a to opakovanými výzvami prvostupňového orgánu a žalobci této možnosti vícekrát využili.

Námitku žalobce, že stavební úřad nerespektoval názor žalovaného k požárně bezpečnostnímu řešení stavby, shledal krajský soud nedůvodnou. Po zrušení rozhodnutí stavebního úřadu žalovaným došlo ze strany stavebníků ke změně účelu ve využívání stavby, pro niž žádali o dodatečné povolení ve smyslu § 88 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování stavebním řádu (dále „stavební zákon“). Při změně účelu využití stavby byla předložena nová technická zpráva k novostavbě skladu zahradního nářadí a stavebníci v souladu s touto změnou dne 5. 10. 2004 požádali o povolení výjimky podle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. V rámci

tohoto řízení stavební úřad přerušil řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a vyrozuměl o přerušení řízení všechny účastníky řízení, včetně žalobce a jeho manželky. S ohledem na novou přepracovanou technickou zprávu zjistil ve smyslu § 138 stavebního zákona a § 61 vyhlášky č. 137/1998 Sb. platný okruh účastníků řízení a dospěl k závěru, že žalobce a jeho manželka účastníky tohoto řízení nejsou. Z tohoto důvodu s nimi nejednal, žalobci však byli informováni, neboť jim bylo doručeno rozhodnutí o přerušení řízení, stejně tak jako oznámení o pokračování řízení, na výzvu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobci tuto možnost využili. V průběhu řízení o povolení výjimky ve smyslu § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. žádost o své účastenství stavebnímu úřadu nedoručili. Žádost žalobců o účastenství podle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. doručená stavebnímu úřadu dne 11.9. 2003 se vztahovala k výjimce, týkající se stavby s jiným využitím – domácí dílny a z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že z tohoto důvodu nebylo rozhodnuto o účastenství žalobců.

Krajský soud považoval za zásadní otázku týkající se porušení práv žalobců postupem stavebního úřadu, který s nimi jako s účastníky řízení i přes jejich žádost o povolení výjimky nejednal. Krajský soud vyslovil, že zhodnocení postavení žalobců správními orgány je zcela správné, když v řízení o povolení výjimky podle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. neměli žalobci postavení účastníků řízení, neboť v jejich vlastnictví nejsou pozemky, které jsou povolením výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb. dotčeny, nejsou vlastníky pozemků, které s pozemkem, jehož se udělení výjimky týká, přímo sousedí. Jejich práva a oprávněné zájmy tedy nemohly být udělením výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb. v rozsahu, ve kterém byla tato výjimka s účastníky řízení projednána, dotčeny. Stavební úřad svou úvahu o neúčastenství žalobců v řízení o povolení výjimky odůvodnil, rovněž žalovaný odůvodnil, že podklady stavebního úřadu byly zcela postačující pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby skladu. Krajský soud uvedl, že ve smyslu § 14 správního řádu mělo být o účastenství žalobců rozhodnuto, jejich žádost se však týkala stavby, která měla být využívána k jinému účelu a v té době existovala jiná technická dokumentace. Podle krajského soudu však měl stavební úřad o žádosti žalobců o účastenství v řízení o výjimce, pokud dospěl k názoru, že žalobci účastníci tohoto řízení nejsou, rozhodnout. Proto tímto postupem, kdy pouze nebylo vydáno rozhodnutí o tom, že žalobci nejsou účastníky předmětného řízení, došlo k procesnímu pochybení, které však nemá vliv na meritorní rozhodnutí. Tato vada řízení neohrozila zákonnost napadeného rozhodnutí a dle krajského soudu nebyl žalobce zkrácen na svých právech. Krajský soud uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) zamítl.

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, ve které napadá výrok o zamítnutí žaloby žalobce a o náhradě nákladů řízení a za stížní důvody označuje důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel odkazuje na ust. § 17 odst. 5, ust. § 20 a ust. § 61 vyhlášky č. 137/1998 Sb. ve spojitosti s § 138 stavebního zákona a dále na zrušující rozhodnutí žalovaného č.j. OREG/2989/03/Ře ze dne 13. 8. 2003. S ohledem na znalost uvedeného rozhodnutí stěžovatel předpokládal, že stavební úřad přerušil řízení o dodatečném povolení stavby a v souladu s pokyny nadřízeného orgánu zahájí správní řízení o povolení výjimky z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Z tohoto důvodu podal stěžovatel dne 11. 9. 2003 přihlášku za účastníka řízení o povolení výjimky z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., která byla stavebnímu úřadu prokazatelně doručena. Rozhodnutím stavebního úřadu byla výjimka povolena, aniž by stěžovatel vystupoval jako účastník řízení, a to na základě přepracované dokumentace. Ta měla podle názoru stěžovatele účelově zmenšený požárně nebezpečný prostor stavby na pozemku parc. č. 322/1 v k.ú. Sudoměřice u Bechyně tak, aby těsně nezasahoval na stěžovatelův pozemek parc. č. 320/3 v k.ú. Sudoměřice u Bechyně. V rámci řízení o dodatečném povolení stavby se stěžovatel dozvěděl o rozhodnutí o povolení výjimky z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., kam bylo toto rozhodnutí doplněno jako hlavní podklad pro rozhodnutí.

Dle stěžovatele spočívá vada argumentace krajského soudu v záměně procesní a meritorní roviny sporu o povolení výjimky z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Krajský soud používá pro odůvodnění procesní neúčasti stěžovatele v tomto řízení argumenty, které byly mezi účastníky správního řízení sporné meritorně. Skutečnost, že požárně nebezpečný prostor stavby dle přepracované dokumentace již nezasahuje na pozemek a stavbu žalobce, je pouze tvrzením stavebníka. I když je toto tvrzení podpořeno přepracovanou dokumentací a správní orgány ji nekriticky převzaly, právě tuto skutečnost stěžovatel věcně napadal, když tvrdil, že požárně nebezpečný prostor sousedovy stavby reálně zasahuje na jeho pozemek a stavbu, toto tvrzení bylo podporováno předchozí dokumentací Ing. J. P. a v předchozím rozhodnutí č.j. OREG/2989/03/Ře ze dne 13. 8. 2003 jej de facto podporoval i sám žalovaný.

Předmětná stavba na sousedním pozemku stěžovatele byla po celou dobu totožná, neboť byla postavena před zahájením řízení, když v řízení se jednalo o odstranění či dodatečné povolení fakticky již zrealizované stavby, a proto měl stěžovatel důvody nedůvěřovat pozdější technické zprávě Ing. R., pokud bez jakýchkoli skutkových změn stavby, obsahovala jiné závěry než předchozí zpráva Ing. P. Stěžovatel uvádí, že neměl v žádné fázi řízení možnost meritorně brojit proti požárním rizikům stavby, jelikož mu nebylo i přes opakované žádosti přiznáno účastenství v řízení o povolení výjimky z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. a v navazujícím řízení o dodatečném povolení stavby, jehož se stěžovatel účastnil, bylo konstatováno, že veškeré otázky požární bezpečnosti byly pravomocně vyřešeny právě v podkladovém řízení. Není rozhodné, zda správní orgány neumožnily stěžovateli účast na řízení o povolení výjimky z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. procesním rozhodnutím či neprocesně fakticky, ale to, že mu účast umožnit měly, a nečinily tak. Tím došlo k porušení procesních práv, které mohlo mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí.

Proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stavebníci upravili žádost o dodatečné povolení stavby v tom smyslu, že změnili navržený účel využití objektu, místo o dodatečné povolení stavby „domácí dílny“ požádali o dodatečné povolení stavby „sklad zahradního náradí“ a tato skutečnost měla zásadní vliv na posouzení povolení výjimky z ust. § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., kdy je z hlediska posouzení výjimky zásadní právě účel využití. Ve vazbě na rozdílný účel se mění i prostorové vymezení požárně nebezpečného prostoru. Žalovaný konstatoval, že žalobci mohli při seznámení se s podklady pro rozhodnutí napadat závěry z technické zprávy, případně doložit, že zpráva neodpovídá skutečnosti či je chybně vyhotovena a mohli z věcného hlediska vznést připomínky, i když již rozhodnutí o udělení výjimky bylo pravomocné. Mohli se domáhat účastenství v řízení o udělení výjimky soudní cestou, protože se jednalo o samostatné správní řízení, ale nečinili tak. Žalovaný proto navrhoval, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel formálně sice uvádí kasační důvod podávaný z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle obsahu kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud dovodil, že stěžovatel uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V souzené věci postupoval krajský soud dle ustanovení § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., podle něhož, byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Z možnosti napadení samostatnou žalobou jsou vyloučena rozhodnutí správních

orgánů předběžné povahy [§ 70 písm. b) s. ř. s.]. Rozhodnutími předběžné povahy jsou např. zaujetí závazného stanoviska nebo tzv. podkladová rozhodnutí, tedy rozhodnutí, z nichž teprve vychází rozhodnutí konečné povahy, jímž se teprve zasahuje do práv a povinností subjektu – např. rozhodnutí o povolení nebo odstranění stavby.

Klíčovou námitkou v kasační stížnosti je přesvědčení stěžovatele, že soud i žalovaný nesprávně posoudili otázku, kdy stěžovateli nebylo i přes opakované žádosti přiznáno účastenství v řízení o povolení výjimky z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., v důsledku čehož mu bylo znemožněno meritorně argumentovat, předkládat a navrhopvat důkazy a využít opravné prostředky.

Výjimky z obecných technických požadavků lze povolit pouze za podmínek uvedených v § 138a stavebního zákona a ve vyhlášce č. 137/1998 Sb., přičemž o těchto výjimkách rozhoduje na návrh stavebníka věcně příslušný stavební úřad v dohodě s dotčeným orgánem státní správy, jehož působnosti se požadovaná výjimka týká (§ 138a odst. 3 stavebního zákona). Na vydání rozhodnutí neexistuje právní nárok žadatele, ale při splnění podmínek stanovených stavebním zákonem a vyhláškou č. 137/1998 Sb. je možno povolení výjimky dosáhnout. Uvedené platí i pro ustanovení § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., které stanoví, že požárně nebezpečný prostor je prostor kolem hořící stavby, ve kterém je nebezpečí přenesení požáru sáláním tepla nebo padajícími částmi stavby, tento prostor nesmí přesahovat hranici stavebního pozemku. Rozhodnutí o žádosti o povolení výjimky záleží na posouzení správního orgánu a na okolnostech případu. Účastníci řízení (užší okruh než ve stavebním řízení) mohou proti rozhodnutí o povolení výjimky podat řádný opravný prostředek. Další osoby mohou proti povolené výjimce brojit v rámci řízení o odstranění stavby (§ 88 odst. 1 stavebního zákona), kde by mohlo být jako podkladové rozhodnutí přezkoumáno i rozhodnutí o povolení výjimky a ošetřena tak práva i ostatních osob.

Nejvyšší správní soud se při řešení námítky účastenství stěžovatele v řízení povolení výjimky plně ztotožnil s právními závěry krajského soudu a uvádí, že bylo především třeba vycházet z daného účelu využití stavby v řízení o dodatečném povolení stavby, kdy původní účel stavby domácí dílna byl změněn dne 22. 6. 2004 stavebníky na účel využití - sklad zahradního nářadí. Rozhodnutí o povolení výjimky ze dne 15. 12. 2004 č.j. Výst. 2271/04/L bylo tedy vydáno již ve vztahu k účelu využití stavby jako sklad zahradního nářadí.

Shodně s krajským soudem je třeba naznat, že v řízení o povolení výjimky podle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. neměl stěžovatel postavení účastníka řízení, neboť v jeho vlastnictví nebyly pozemky, které jsou povolením výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb. dotčeny. Pro řízení o povolení výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb. není stanovena zvláštní procesně-právní úprava, v otázkách účastenství se postupuje podle § 14 správního řádu. Stěžovatel nebyl vlastníkem pozemku, který s pozemkem, jehož se udělení výjimky týká, přímo sousedí, požárně nebezpečný prostor byl vymezen v rámci pozemku stavebníků a pozemku manželů O. a bezprostředně nesousedil s pozemkem stěžovatele. Účastníkem řízení je podle § 14 správního řádu ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny; účastníkem řízení je i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak a konečně účastníkem řízení je i ten, komu zvláštní právní předpis takové postavení přiznává. Okruh účastníků řízení o povolení výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb. byl tedy stanoven odlišně od okruhu účastníků řízení o odstranění stavby, kde stavební úřad postupoval v souladu s ust. § 59 stavebního zákona. V řízení o povolení výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb.

stavební úřad stanovil účastenství v závislosti podle možného ohrožení práv vlastníků sousedních nemovitostí přímým zasazením vymezeného požárně nebezpečného prostoru.

Práva a oprávněné zájmy stěžovatele tedy nemohly být udělením výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb. v rozsahu, ve kterém byla tato výjimka s účastníky řízení projednána, dotčeny. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalovaného vyplývá, že otázka účastenství stěžovatele v řízení o povolení výjimky byla v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby řádně odůvodněna, žalovaný přezkoumal v napadeném rozhodnutí námitku účastenství stěžovatele. Pokud však podal stěžovatel dne 11. 9. 2003 přihlášku za účastníka řízení o povolení výjimky z § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., mělo být stavebním úřadem o jeho žádosti rozhodnuto. Žádost se týkala stavby, která měla být využívána k účelu domácí dílna a na základě upravené žádosti stavebníků ze dne 22. 6. 2004 o dodatečné povolení stavby ve smyslu úpravy účelu využití – sklad zahradního nářadí, se již nevztahovala ke stavbě s tímto účelem využití. Krajský soud naznal, že i za této situace měl stavební úřad v rámci podkladového rozhodnutí rozhodnout, že stěžovatel není účastníkem řízení, byť se s touto otázkou zabýval v samotném rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. S tímto hodnocením zdejší soud souhlasí, a to zejména za situace, kdy se stěžovatel prohlásil za účastníka řízení na počátku vlastního podkladového řízení. Vadu řízení spočívající v nevydání rozhodnutí o zamítnutí účastenství stěžovatele v podkladovém řízení lze však posoudit shodně s krajským soudem jako vadu, která neměla vliv na meritorní rozhodnutí a zdejší soud podotýká, že neshledal vliv namítané procesní vady na zákonnost podkladového rozhodnutí i rozhodnutí o dodatečném stavebním povolení.

Zdejší soud dále k námitce stěžovatele o nemožnosti obrany opravnými prostředky poznamenává, že stěžovateli bylo doručeno rozhodnutí o přerušení řízení, kde byl seznámen se zahájením řízení o povolení výjimky z ust. § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Stěžovatel proti rozhodnutí o povolení výjimky z ust. § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. odvolání. V této souvislosti je třeba uvést, že při „odnětí“ možnosti účastnit se řízení, lze nadále nápravu stále zjednat použitím řádného opravného prostředku. Právo podat odvolání přiznával správní řád v ust. § 53 účastníkovi řízení. V souladu s vymezením pojmu účastníka řízení v různých druzích správního řízení je třeba za osobu oprávněnou podat odvolání považovat nejen adresáta prvoinstančního rozhodnutí, který se zúčastnil řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí, ale každého, kdo se domáhá přezkoumání vydaného rozhodnutí s tím, že se toto rozhodnutí dotýká přímo jeho práv, právem chráněných zájmů nebo povinností. Správní řád tak nevázal vznik práva podat odvolání na účast v prvoinstančním řízení. Pokud tedy byl stěžovatel přesvědčen, že měl být účastníkem řízení, pak mohl podat proti rozhodnutí stavebního úřadu v řízení o povolení výjimky odvolání. V této fázi ještě správní orgán nezasáhl do práv a povinností stěžovatele, protože může dojít i k tomu, že i když je výjimka stavebním úřadem povolena, nemusí být ještě kladně rozhodnuto o vlastní žádosti stavebníků o dodatečné povolení stavby. Především je nutno vycházet z presumpce správnosti správního aktu – podkladového rozhodnutí, pokud není předepsaným způsobem zrušeno, k čemuž nedošlo. Vznesenými námitkami však brojil stěžovatel až v řízení o dodatečném povolení stavby, kde byla žalovaným jeho práva šetřena.

K námitce stěžovatele, že měl důvody nedůvěřovat pozdější technické zprávě Ing. R., pokud bez jakýchkoli skutkových změn stavby, obsahovala jiné závěry než předchozí zpráva Ing. P., je opět potřeba odkázat na rozdílný způsob využití stavby v době hodnocení rozsahu požárně nebezpečného prostoru. Krajský soud správně vyslovil a ze správního spisu vyplývá, že při změně účelu využití stavby byla nutně předložena i nová přepracovaná technická zpráva k novostavbě skladu zahradního nářadí a s ohledem na technickou zprávu ve smyslu rozsahu požárně nebezpečného prostoru byl stanoven i jiný okruh účastníků správního řízení o povolení výjimky. Nejvyšší správní soud tedy neshledal pochybení žalovaného a krajského soudu, když při hodnocení zákonnosti rozhodnutí o povolení výjimky podle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. vycházel i z technické zprávy Ing. R., která mimo jiné jednoznačně stanovila rozsah požárně

nebezpečného prostoru na pozemku předmětné stavby. Stejně závěry je třeba učinit, poukazuje – li stěžovatel na předchozí rozhodnutí žalovaného č.j. OREG/2989/03/Ře ze dne 13. 8. 2003 a technickou zprávu Ing. P. vztahující se ke stavbě s využitím domácí dílna, z nichž stěžovatel dovozoval tvrzení, že požárně nebezpečný prostor předmětné stavby reálně zasahoval na jeho pozemek i stavbu.

Poznamenává se, že z procesní neúčasti stěžovatele v podkladovém řízení nelze dle názoru zdejšího soudu vyvozovat, že byla odejmuta stěžovateli možnost meritorně brojit proti vymezení požárně nebezpečného prostoru. Krajský soud uvedl, že podklady, které měl stavební úřad v dispozici, byly zcela postačující pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a žalovaný se zabýval i otázkou, zda podklady nebyly v rozporu s právními předpisy. In concreto zjistil zdejší soud ze správního spisu, že rozhodnutí stavebního úřadu a taktéž napadené rozhodnutí k odvolací námitce stěžovatele obsahuje i odůvodnění požárně bezpečnostního řešení stavby. Žalovaný neshledal, že by toto řešení bylo zpracováno neoprávněnou osobou a v rozporu s právními předpisy, na žádost stavebního úřadu se k řešení kladně vyjádřil jako odborný orgán na úseku požární ochrany i Hasičský záchranný sbor Jihočeského kraje, územní odbor Tábor.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému, jenž byl zastoupen advokátem, soud náklady řízení za zastoupení nepřiznal, neboť má za to, že se nejedná o důvodně vynaložené náklady řízení. Podle názoru soudu má být správní orgán schopen vysvětlit svůj postoj před soudem prostřednictvím svých pracovníků, jestliže mu podle zákona přísluší rozhodovat o dané problematice.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu